

[Peter Nielsen.]

instans ved at lave folketinget om til en art forvaltningsdomstol. Det er dog vist en betænkelig ting, idet der jo altid har været enighed om, at folketinget ikke skal påtage sig noget administrativt ansvar. Der kunne en tid være en fare for, at ombudsmandsinstitutionen skulle udvikle sig til en ny appelinstans i skattesager. Det er lykkeligt undgået, så hvorfor prøve at gøre folketinget til det? Det vil kunne skabe et farligt præcedens; når folk havde tabt deres skattesager ved alle skatteinstanser, ja, endog ved de egentlige domstole, kunne de så — selv om det måtte ske i lovforslags form — indbringe dem for folketinget. Ophøjes dette lovforslag til lov, kan vi imødesee en lang række lignende forslag. Der er jo mange skatteydere, der føler sig uretfærdigt behandlet af skattevæsenet, og det vil vel altid være muligt at få en af de lokale folketingsmænd til at fremsætte et sådant lovforslag, hvis det ellers blev skik og brug i skattesager.

Der er af den højtærede finansminister nu givet tilsagn om, at man kan forhandle denne specielle sag i et folketingsudvalg, og det er måske muligt dér at få yderligere oplysninger frem; det er vel næppe gørligt og heller ikke rigtigt i et offentligt folketingsmøde at drøfte ganske bestemte skatteyderes forhold.

Det vil også være godt, om man i udvalget får mulighed for at høre disse skatteyderes argumenter for en skattefritagelse. Det foreløbigt fremførte er jo for så vidt på forhånd tilbagevist, hvad jeg også må anse for rigtigt, for hvis vi fastslår princippet om, at blot en skatteyder trænerer sin sag tilstrækkelig længe, bliver skatten eftergivet, kan vi forvente et utal af sager; så vil folk appellere deres skattesager ud fra den betragtning, at det blot gælder om at trække tiden ud.

Det er vel også lidt besynderligt, når det ærede medlem hr. Foged retter bebrejdelser mod finansministeren og ligefrem spørger,

om der henligger flere 17 år gamle sager. Nu er det i denne forbindelse værd at gøre opmærksom på, at skattesagerne ikke er 17 år gamle, for de startede, da de sidste penge blev udbetalt i 1951. Man trænerer selv sagen, og når folk er tilbøjelige til at sige, at landsskatteretten er længe om de forskellige sager, er grunden ofte — og det vil vel også nok vise sig at være sådan i dette tilfælde — at det er vanskeligt at få de forskellige oplysninger ud af skatteyderne.

Men i dag er det jo dog således, at når man appellerer en sag til andre instanser, er skattebeløbet forfaldent til betaling, altså også selv om dets størrelse er appelleret til landsskatteretten eller til de ordinære domstole. Det tilbagebetales så, hvis vedkommende vinder sagen. Dette er nødvendigt, thi ellers ville sikkert mange påklage deres skatteansættelse blot for at få udsættelse med betalingen; men i dette tilfælde har man altså givet udsættelse, til sagen var endeligt afgjort.

Påstanden om, at disse skatteydere bliver dobbelt beskattet, er heller ikke holdbar. Som det fremgår af ministerens redegørelse, har man i England blot fratrukket et beløb i den samlede sum, som svarer til 12 pct. — ja, hvis man tager admiralitetskutterne og de egentlige fiskerkuttere under ét, kommer man vel ned på ca. 8 pct., idet man fra den egentlige samlede erstatning på 360.000 pund sterling blot fradrog 30.000 pund sterling. Men disse fradrag har egentlig ikke noget med det skattemæssige at gøre. Man kan dog ikke herhjemme i den samlede skats størrelse fradrage den fulde sum til forsikring; det er jo i den skattepligtige indkomst og ikke i skattebeløbet, denne fradrages, så skal man se reelt på det, er der altså udbetalt fiskerne de 360.000 pund sterling, og der er fradraget 30.000 pund. Der var ikke tale om en egentlig personbeskatning; men som de dygtige folk, englænderne er, fandt de ud af, at når de ikke fik lejlighed til en egentlig beskatning, kunne de rent kollektivt forlange et nedslag i erstat-